

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Chimosz

w obecności Protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Wolskiej

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach A. B.

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 roku

sprawy M. C., syna J. i J. z domu B., urodzonego (...) w P.,

oskarżonego o to, że w dniu 28 czerwca 2016 roku w B., gminy G., województwa (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. numer rejestracyjny (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I – 0,98 mg / l, II – 1,12 mg / l, III – 1,05 mg / l w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie sygn. akt II K 1006 / 14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości na karę zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres od 15.01.2015 roku do 15.01.2016 roku,

to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego M. C. uznaje za winnego tego, że w dniu 28 czerwca 2016 roku w B., gminy G., województwa (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym: I – 0,98 mg / l, II – 1,12 mg / l, III – 1,05 mg / l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach, II Wydziału Karnego z dnia 7 stycznia 2015 roku w sprawie sygnatura akt II K 1006 / 14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach, II Wydziału Karnego z dnia 7 stycznia 2015 roku w sprawie sygnatura akt II K 1006 / 14, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. C. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego M. C. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości (...) (dziesięciu tysięcy) złotych;

IV. zwalnia oskarżonego M. C. od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 870 / 15 UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Puławach, rozpoznając sprawę M. C. ustalił następujący stan faktyczny.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 7 stycznia 2015 roku w sprawie sygnatura akt II K 1006 / 14 M. C. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. Za ten czyn wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata oraz orzeczono wobec niego grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Ponadto orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku i obciążono go kosztami postępowania w kwocie 530 złotych. Wyrok uprawomocnił się w dniu 15 stycznia 2015 roku. (dowód: odpis wyroku, k. 23 zbioru A)

W dniu 28 czerwca 2015 roku M. C. spożywał alkohol w postaci 4 piw. Po wypiciu alkoholu wsiadł do samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), aby wyjechać po żonę na przystanek autobusowy. M. C. wjechał na parking przy restauracji (...). (dowód: wyjaśnienia oskarżonego, k. 54v; zeznania świadka A. C., k. 57v; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, k. 3 wyodrębnionego zbioru dokumentów)

W tym samym dniu w restauracji (...) odbywał się rodzinny obiad z okazji chrztu dziecka. M. C. poruszał się swoim samochodem do tyłu, a następnie wykonał manewr skrętu kierownicą w lewo. W wyniku tego manewru uderzył tyłem swojego pojazdu w prawy błotnik i przednie drzwi samochodu F. (...), użytkowanego przez J. U.. Po uderzeniu M. C. ruszył do przodu. Znajdujące się w okolicach restauracji osoby uniemożliwiły mu odjazd z parkingu. W trakcie rozmowy z M. C. wyczuwalna była od niego woń alkoholu. Po wezwaniu Policji przez J. U. M. C. oddalił się z miejsca zdarzenia. Po chwili na miejsce kolizji przysłała żona M. A. C.. Przybyłym na miejsce policjantom oświadczyła, że to ona kierowała samochodem V.. (dowód: zeznania świadka J. U., k. 43v, 55v – 56; zeznania świadka P. U., k. 45v – 46, 56 – 56v; zeznania świadka M. U., k. 47v – 48, 56v – 57; zeznania świadka W. K., k. 49v – 51, 57; zeznania świadka R. W., k. 41v)

Z uwagi na fakt, iż świadkowie zdarzenia zaprzeczyli okoliczności, jakoby A. C. prowadziła samochód V. w momencie kolizji, wezwani na miejsce policjanci pojechali do miejsca zamieszkania M. C., a następnie wrócili z nim na parking restauracji (...), gdzie został on rozpoznany jako kierujący samochodem V.. (dowód: zeznania świadka J. U., k. 43v, zeznania świadka P. U., k. 45v – 46; zeznania świadka M. U., k. 47v – 48; zeznania świadka W. K., k. 49v – 51; zeznania świadka R. W., k. 41v)

M. C. został przewieziony do Komisariatu Policji w Niemcach, celem poddania go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. (dowód: zeznania świadka R. W., k. 41v)

Badanie przeprowadzone urządzeniem Alkometr A2.0 o godzinie 18:72 wykazało u M. C. 0,98 mg / l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejne badanie wykonane tym samym urządzeniem o godzinie 19:00 wykazało u M. C. 1,12 mg / l alkoholu w wydychanym powietrzu. Trzecie badanie wykonane również tym samym urządzeniem o godzinie 19:30 wykazało u M. C. 1,05 mg / l alkoholu w wydychanym powietrzu. (dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, k. 3 wyodrębnionego zbioru dokumentów; zeznania świadka R. W., k. 41v)

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o powołane powyżej dowody.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 28 czerwca 2015 roku samochód prowadziła jego żona.

W postępowaniu przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że wrócił z pracy po trzech nocach, po prawy wypił parę piw. Jego żona była w ciąży i pojechała na badania, a on chciał odebrać żonę z przystanku autobusowego.

W ocenie Sądu Rejonowego w Puławach wyjaśnienia składane przez oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego nie zasługują na obdarzenie ich wiarą i stanowiły jedynie przyjętą przez oskarżonego linię obrony.

Obdarzono natomiast wiarą wyjaśnienia składane przez oskarżonego w toku postępowania sądowego. Wyjaśnienia w tej części znajdują bowiem potwierdzenie w zeznaniach świadków J. U., P. U., M. U. i W. K., jak również w zeznaniach świadka A. C., złożonych w postępowaniu sądowym.

Zeznania świadków P. U., M. U., J. U. i W. K. zostały obdarzone wiarą. Świadkowie ci w sposób spójny, szczerzy i szczegółowy przedstawili przebieg wydarzeń na parkingu przed restauracją (...), opisali stan trzeźwości oskarżonego oraz zachowanie jego żony. Świadkowie są osobami zupełnie obcymi dla oskarżonego, dlatego też w ocenie Sądu ich zeznania są wiarygodne i prawdziwe.

Zeznania świadka R. W. zostały obdarzone wiarą. Są one spójne, logiczne, wewnątrznie niesprzeczne, korelują z zeznaniami pozostałych świadków. Zeznania tego świadka są w istocie relacją z przeprowadzonych przez niego czynności służbowych. Wskazać należy, iż świadek szczegółowo opisywał okoliczności, w których doszło do ujawnienia przestępstwa, jak i okoliczności związane z zachowaniem świadka A. C. i oskarżonego.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. C., złożonym w postępowaniu przygotowawczym. W tej bowiem części są one sprzeczne z zeznaniami

P. U., M. U., J. U. i W. K.. Dano natomiast wiarę zeznaniom złożonym w postępowaniu przed Sądem. W tym brzmieniu korelują one z pozostałą częścią materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd podzielił znajdującą się w aktach sprawy opinię sądowo – psychiatryczną, dotyczącą oskarżonego. Opinia ta została sporządzona przez osoby mające odpowiednie kwalifikacje, jest jasna i precyzyjna, odpowiada na wszystkie pytania postawione w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu. Opinia została sporządzona z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia osób ją sporządzających.

Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby kwestionować znajdujące się w aktach sprawy dowody z dokumentów. Zważyć należy, że dokumenty te sporządzone zostały przez kompetentne osoby w ramach wykonywania przez nie czynności służbowych. Nie były również one kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy w Puławach zważył, co następuje.

Mając na uwadze analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została w pełni udowodniona. Oskarżony M. C. w chwili popełnienia przestępstwa był osobą pełnoletnią, a w czasie popełnienia przestępstwa miał pełną poczytalność, co wynika z opinii sądowo – psychiatrycznej. Brak było zatem podstaw do uznania, iż w niniejszej sprawie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Oskarżony jest zatem osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiałyby przypisanie oskarżonemu winy. Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić mu zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z normami prawa karnego normy te naruszył wypełniając znamiona przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

Art. 178a § 1 k.k. stanowi, że kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. § 4 art. 178a stanowi zaś, że jeżeli sprawca czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (...) albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Czynność sprawcy przestępstwa zarzucanego oskarżonemu polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości. Przeanalizowania zatem wymaga, co oznaczają sformułowania „pojazd mechaniczny”, „prowadzenie pojazdu mechanicznego”, „prowadzący pojazd

mechaniczny”, „ruch lądowy” oraz „stan nietrzeźwości”. Dopiero bowiem wypełnienie przez oskarżonego wszystkich znamion przestępstwa decydować może o uznaniu go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Pojazdem mechaniczny w ruchu lądowym uznać należy każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszynę samobieżną i motorower (uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33; wyrok SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198; uchwała SN z dnia 12 maja 1993 r., I KZP 9/93, OSNKW 1993, nr 5-6, poz. 27).

Bez wątplenia zatem należy uznać, iż oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym, albowiem poruszał się samochodem osobowym, napędzanym umieszczonym w nim silnikiem.

Pojęcie „prowadzenie pojazdu” było przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego oraz rozważań przedstawicieli doktryny. Dla potrzeb niniejszej sprawy przyjąć należy, iż pojęcie „prowadzenie pojazdu” oznacza wprowadzenie go w ruch oraz nadanie mu kierunku jazdy. (por. R. A. Stefański, Glosa do wyroku SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198). Natomiast „osobą prowadzącą pojazd mechaniczny” jest taka osoba, która spełnia jakąkolwiek czynność związaną bezpośrednio z ruchem danego pojazdu. Będzie nim więc z pewnością kierowca.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż oskarżony był osobą prowadzącą pojazd. Jako kierowca spełniał bowiem czynności związane bezpośrednio z ruchem samochodu, wprowadził go w ruch i nadawał mu kierunek jazdy.

Odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. podlega tylko ten, kto prowadzi pojazd w stanie nietrzeźwości w ruchu, między innymi, lądowym. Powyższe oznacza, że przestępstwo to może być popełnione tylko w miejscu, gdzie odbywa się ruch. Ruchem lądowym jest zarówno ruch drogowy, jak i kolejowy, jednak w niniejszej sprawie należy rozważyć pojęcie ruchu lądowego zawężonego do ruchu drogowego. Przy czym chodzi tu nie o ruch w sensie fizycznym, czyli zmianę położenia przedmiotu materialnego w stosunku do innych punktów, lecz o ruch w znaczeniu prawnym, a więc taki w którym obowiązują określone reguły poruszania się. Nie może budzić wątpliwości, iż oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym – drogowym, albowiem poruszał się po parkingu, czyli w miejscu, gdzie odbywa się ruchu drogowy.

Pojęcie stanu nietrzeźwości zostało zdefiniowane w Kodeksie karnym, w art. 115 § 16. W rozumieniu kodeksu karnego stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dcm³ wdychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Należy stwierdzić, iż nie ma wątpliwości, iż oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości, albowiem w wydychanym przez niego powietrzu znajdowało się kolejno 0,98 mg / l alkoholu, 1,12 mg / l alkoholu oraz i 1,05 mg / l alkoholu, czyli powyżej określonej w art. 115 § 16 k.k. normy. Oskarżony nie kwestionował wyników powyższego badania, nie żądał także badania krwi bezpośrednio po poddaniu go badaniom na oznaczenie ilości alkoholu w wydychanym powietrzu, nie żądał ponownego badania wydychanego powietrza i nie zgłaszał uwag co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika.

Przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. można popełnić z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. W ocenie Sądu oskarżony działał właśnie umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony został poddany pierwszemu badaniu o godzinie 18:27, po zaprzestaniu prowadzenia pojazdu. Zarówno z wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie, jak i z protokołu badania stanu trzeźwości wynika, że spożywał on alkohol przed rozpoczęciem kierowania samochodem. Z uwagi na to oskarżony musiał wiedzieć w momencie rozpoczynania jazdy, że znajduje się pod wpływem alkoholu. Przyjąć zatem należy, że oskarżony miał pełną świadomość tego, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, a prowadząc pojazd mechaniczny w tym stanie popełnia przestępstwo. Miał on również obiektywną możliwość zachowania się zgodnego z prawem. Pomimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu. Chciał on tym samym złamać obowiązujące przepisy prawa.

Czyn oskarżonego został popełniony w warunkach, o których mowa w art. 178a § 4 k.k. Przepis ten zastrza odpowiedzialność w sytuacji, kiedy sprawca popełnia czyn z art. 178a § 1 k.k. będąc wcześniej prawomocnie skazanym między innymi za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości albo sprawca dopuszcza się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Wskazać należy, iż w przypadku oskarżonego obie te przesłanki zaistniały równocześnie. Był on bowiem prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 7 stycznia 2015 roku w sprawie sygnatura akt II K 1006 / 14 za czyn z art. 178a § 1 k.k. Tym samym wyrokiem orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, który to zakaz obowiązywał od 15 stycznia 2015 roku do 15 stycznia 2016 roku.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i uznał go za winnego dokonania zarzucanego mu czynu.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary Sąd, kierując się dyrektywami zawartymi w art. 3 i 53 § 1 i 2 k.k., uznał, że adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy będzie kara roku pozbawienia wolności.

Jako okoliczności obciążające sprawcę Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w tym, iż swoim działaniem oskarżony wystąpił przeciwko wielu innym użytkownikom dróg, tak kierowcom, jak i pieszym.

Zważyć należy, iż oskarżony prowadził pojazd między innymi po parkingu, gdzie jak wynika z zeznań świadka M. U. znajdowało się dużo dzieci, zaś stan jego nietrzeźwości był znaczny. Oskarżony bowiem przy drugim badaniu miał w wydychanym powietrzu 1,12 mg / l alkoholu, czyli ponad czterokrotnie ponad dopuszczalną prawem normę. Sąd wziął również pod uwagę nagminność tego typu przestępstw popełnianych na terenie kognicji tutejszego Sądu, co uzasadnia ostrzejszą reakcję karną w celu zmniejszenia ilości tego typu przestępstw.

Mając jednak na względzie dyrektywę z art. 69 § 4 k.k. nie dopatrył się istnienia szczególnie uzasadnionego wypadku, który uzasadniałby warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony był skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem z dnia 7 stycznia 2015 roku na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i niespełna pół roku po wydaniu wskazanego wyżej wyroku ponownie popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Prowadzi to do przekonania, że poprzednio orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełniła swoich funkcji. Sąd miał również w polu widzenia fakt, istnieje znaczne prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego podobnych czynów zabronionych, co wynika z opinii sądowno – psychiatrycznej.

Art. 42 § 3 k.k. stanowi, iż Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. (...), chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Analogicznie jak przy rozważaniu braku podstaw do zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, Sąd doszedł do przekonania, że taki wyjątkowy wypadek w niniejszej sprawie nie zachodzi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego określone zostały przesłanki, jakimi kierować winien się Sąd określając zakres oraz czas trwania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Należy tu brać pod uwagę stopień zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do niego doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie także cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania przez niego alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie tu zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy

wypadku. Im większe jest to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. R. legis orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, a nadto przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, OSNPG 1982, nr 8-9, poz. 108).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów w niniejszej sprawie jest zasadne. Analizując zachowanie oskarżonego stwierdzić należy, iż prowadzenie przez niego pojazdów powoduje znaczne zagrożenie. Oskarżony zlekceważył normy prawne mające zapewnić bezpieczeństwo wszystkim uczestnikom ruchu drogowego. Sąd wziął pod uwagę wysoką zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, wielokrotnie przekraczającą dopuszczone w prawie polskim normy. Ponadto oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu niespełna 6 miesięcy po poprzednim skazaniu go za czyn z art. 178a § 1 k.k., Sąd miał też na uwadze, że oskarżony prowadził pojazd nie mając do tego uprawnień.

Stosownie do treści art. 43a § 2 k.k., w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 k.k. sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10 000 złotych.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, Sąd orzekł powyższe świadczenie w minimalnej wysokości.

W ocenie Sądu tak ukształtowana kara oraz środki karne powinny odnieść właściwy skutek tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. W zakresie prewencji indywidualnej tak orzeczona kara oraz środki karne winny skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa, zaś w zakresie prewencji ogólnej uświadomi społeczeństwu, iż popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. wiąże się z surową reakcją karną.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, został on zwolniony od ponoszenia kosztów niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku